

Chương 31

“Những Gì Thuộc Về Lý Trác Vân Này Thì Mà Y Sẽ Vĩnh Viễn Không Bao Giờ Có Thể Cướp Nổi!”

Ra khỏi phòng làm việc của thầy giáo, Lý Trác Vân lập tức gọi điện thoại cho Lệnh Mạn.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Ngoại trừ cô ra, còn có ai khác đụng vào máy tính của tôi không?”

Lệnh Mạn cẩn thận nghĩ lại: “Không có.”

Cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Trác Vân muốn nói lại thôi: “Bỏ đi... Không sao.”

Anh cúp luôn điện thoại.

Lý Trác Vân thức trắng suốt ba ngày trời, hết bận rộn trong câu lạc bộ lại cắm đầu vào thư viện.

Anh rà soát qua tất cả các hệ thống cơ sở dữ liệu từ nhỏ đến lớn, sau đó lại lập trình xây dựng chương trình xử lý, rồi viết kết luận tổng quát, cuối cùng một lần nữa hoàn thành xong bài luận văn chất lượng.

Sau khi xem xong giáo sư Hoàng vô cùng hài lòng, đồng ý cho anh nghỉ.

Lý Trác Vân không về nhà vội.

Trước khi trở về thành phố A, anh phải đến quán sửa chữa máy tính một chuyến đã.

Ông chủ quán sửa chữa máy tính có ấn tượng rất sâu với Lý Trác Vân, khi thấy anh tới thì nhiệt tình chào hỏi: “Ồ, anh chàng đẹp trai! Lại tới sửa máy tính hả?”

Lý Trác Vân bày ra dáng vẻ nghiêm túc: “Ông chủ, dữ liệu trong máy tính của tôi bị lộ ra ngoài, ông phải chịu trách nhiệm đầu tiên.”

“Bị lộ? Không thể nào!” Ông chủ kinh ngạc: “Chúng tôi làm nghề này đều phải đặc biệt coi trọng đạo đức nghề nghiệp, tuyệt đối không bao giờ xem trộm dữ liệu của khách, chứ đừng nói là truyền ra ngoài.”

Lý Trác Vân hí hóp mắt: “Ông chắc chắn chứ?”

“Tất nhiên là chắc chắn rồi!” Ông chủ khẳng định: “Hôm ấy tôi chỉ sao chép dữ liệu ra rồi đưa cho các cậu, còn sau đó tôi không hề đụng vào ổ cứng nữa.”

Lý Trác Vân đột nhiên nắm được một điểm.

Các cậu?

Lý Trác Vân hỏi: “Ngoài tôi ra, ông còn sao chép cho người nào?”

Ông chủ nói: “Chính là cậu thanh niên đi cùng cô gái xinh đẹp lần trước, vóc dáng hơi thấp hơn cậu một chút.”

Trong lòng Lý Trác Vân đã sớm có suy đoán này.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể là nó.

Con thịnh nộ khiến hai đầu lông mày Lý Trác Vân cau chặt lại.

“Cám ơn.”

Anh cảm ơn ông chủ rồi quay đi nhanh như gió.

Lý Trác Vân vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại cho Dương Dương: “Tra giúp tôi danh sách thành viên trong câu lạc bộ, tìm địa chỉ của Kỷ Trường Hoài.”

Dương Dương tò mò: “Cậu muốn tìm địa chỉ của cậu ta làm gì?”

“Bảo tra thì cứ tra đi!”

“Được được, cậu chờ một chút.”

Nửa tiếng sau, Lý Trác Vân chạy đến khu nhà của Kỷ Trường Hoài.

Anh đến đúng lúc hai mẹ con Kỷ Tâm Du vừa đi chợ mua đồ ăn về, ba người gặp nhau trên đường cái.

Lý Trác Vân nổi giận đùng đùng, xiết chặt nắm đấm đi thẳng về phía bọn họ.

Kỷ Tâm Du nhìn thấy anh, trong phút chốc hai mắt trợn to.

Bà ta chưa kịp cất tiếng gọi anh.

Lý Trác Vân đã nhào lên, túm lấy cổ áo Kỷ Trường Hoài rồi giáng thẳng một đấm vào mặt cậu ta.

Kỷ Trường Hoài bị bất ngờ, không kịp đề phòng nên suýt nữa thì ngã ngửa ra sau.

Kỷ Tâm Du bị dọa sợ liền thét chói tai.

Vừa nghĩ đến việc bao nhiêu công sức khổ cực cả ngày lẫn đêm của mình cứ thế bị phá huỷ trong chốc lát, Lý Trác Vân giận sôi máu.

“Khôn kiếp!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Kỷ Tâm Du vội vàng kéo Lý Trác Vân: “Vân Vân, có gì từ từ nói, chớ động thủ!”

Lý Trác Vân coi như điếc, ra đòn hung ác, lại đập thêm một đập vào người Kỷ Trường Hoài.

Kỷ Tâm Du đau khổ van nài: “Đừng đánh nữa! Vân Vân, mẹ cầu xin con đừng đánh nữa!”

Lý Trác Vân không còn là đứa bé trai mà bà ta có thể dùng một tay xách lên như năm xưa, bây giờ sức lực anh khoẻ hơn cả trâu, Kỷ Tâm Du không tài nào kéo được, vội vàng cất tiếng kêu cứu: “Có ai không! Ai đó đến giúp tôi với! Đừng để hai đứa nó đánh nhau!”

Mấy người đi ngang qua nghe thấy vậy thì lập tức xông tới can ngăn.

Ba bốn người phải cố gắng lắm mới lôi được Lý Trác Vân ra.

Lý Trác Vân đứng cách xa hai mét, thở hổn hển: “Kỷ Trường Hoài, còn trò nào nữa mà cứ lôi hết ra đây, tao nói cho mày biết, những gì thuộc về Lý Trác Vân này thì mày sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể cướp nổi!”

Kỷ Trường Hoài đứng sau lưng Kỷ Tâm Du, lặng yên không nói tiếng nào.

Gương mặt u tối của cậu ta không hề có chút biểu tình.

Lý Trác Vân tiến lại gần, dùng ngón tay chọc thẳng vào ngực Kỷ Trường Hoài: “Còn nữa, tao cảnh cáo mày tốt nhất là tránh xa Lệnh Mạn ra, bây giờ cô ấy là người của nhà họ Lý, không có một chút quan hệ nào với mày hết, mày không có tư cách gọi cô ấy là chị gái!”

Kỷ Tâm Du kéo tay anh, cầu xin: “Vân Vân, dù sao Trường Hoài cũng vẫn là em trai con, khi còn bé các con ăn chung một nồi cơm mà lớn lên, con đừng nói những lời tuyệt tình như vậy, có được hay không?”

Lý Trác Vân hất mạnh tay bà ta ra, chỉ sợ làm bẩn quần áo mình.

Ánh mắt anh chuyển sang Kỷ Tâm Du, nói không chút lưu tình: “Còn bà nữa, đừng tưởng cái gì tôi cũng không biết, sau này bà đừng hòng lấy được thêm dù chỉ một xu của nhà họ Lý!”

Sau khi bỏ lại những lời tàn nhẫn, Lý Trác Vân xoay người rời đi.

Anh đi ngược hướng với tất cả mọi người, bước chân giống như một vị tướng vừa đánh thắng trận.

Năm đó khi Kỷ Tâm Du đưa Kỷ Trường Hoài theo, bỏ anh ở lại, anh cũng đứng ở vị trí này, dùng ánh mắt bất lực và khẩn cầu nhìn bọn họ đi xa dần.

Anh không hề mở miệng, chỉ mong Kỷ Tâm Du nhìn mình lâu hơn một chút, rồi cũng mang anh theo cùng.

Hôm nay nhân quả tuần hoàn, người bỏ bọn họ lại phía sau chính là anh.

Nhưng tại sao trong lòng anh lại cảm thấy khổ sở như vậy?

Vị tướng đã đánh thắng trận, khi đứng một mình trước núi sông hùng vĩ, dưới chân là lớp lớp thi thể, máu chảy thành sông.

Anh mờ mịt nhìn xung quanh, hoá ra trên bãi chiến trường chỉ còn lại một mình anh cô độc.

Chẳng ai có thể hiểu được nỗi trống vắng tịch liêu trong lòng anh.

Lần này Lý Trác Vân về nhà đặc biệt lặng lẽ, không hề báo trước với bất kỳ ai, vì thế chẳng có ai kịp làm công tác chuẩn bị nghênh đón.

Chiều hôm đó, anh một mình kéo theo va ly, yên lặng đi vào cổng biệt thự Lý gia.

Người giúp việc trong nhà đều đang làm việc của mình, không hề biết anh trở lại.

Chỉ có Đặc Luân Tô với khứu giác nhạy bén là đánh hơi được mùi hương quen thuộc đã lâu lắm rồi không thấy, nó bèn rói rít chạy ra chào mừng.

Một con vật không lồ màu vàng đột nhiên nhảy ra từ bụi cỏ, khiến Lý Trác Vân “hoa dung thất sắc”.

Anh không ngừng xua đuổi: “Đi ra chỗ khác, đi ra chỗ khác!”

Con chó này không biết nhìn sắc mặt người hay là vì nó quá ngu?

Rõ ràng Lý Trác Vân đã tỏ rõ thái độ cự tuyệt nó, thế nhưng nó vẫn cứ nhảy bổ vào người anh như cũ, cố gắng bày tỏ với anh rằng nó vô cùng thích anh.

Không nỡ hành hung con chó đang hưng phấn này, Lý Trác Vân đành nói phải trái với nó.

“Ngồi xuống, đừng đụng vào tao, ngồi xuống!”

Lý Trác Vân ra lệnh nửa ngày, Đặc Luân Tô vẫn chẳng hiểu gì, cứ thế cọ lông chó dính đầy quần anh.

Lý Trác Vân giận đến mắt trợn trắng.

Vậy mà Lệnh Mạn dám khoe khoang con Golden nhà cô ta đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trông thế này thì có chỗ nào giống được huấn luyện cơ chứ?

Lý Trác Vân bị ép đến không biết làm sao, bỗng nhiên anh nhanh trí nghĩ ra: “Ngồi xuống!”

Lần này đổi qua giọng Ô Du.

Đúng là kỳ tích, thế mà hiệu lệnh lại có tác dụng.

Đặc Luân Tô khép hai chân lại, ngoan ngoãn ngồi xuống, thè lưỡi ngửa đầu nhìn anh.

Ồ?

Có tác dụng sao?

Lý Trác Vân tiếp tục ra lệnh: “Đi!”

Lại dùng giọng Ô Du.

Đặc Luân Tô nhận được chỉ thị, phe phẩy cái đuôi chạy ra xa.

Lý Trác Vân than thở.

... con chó ngốc chỉ nghe hiểu được tiếng địa phương?

Ngốc như bò.

“Sao cậu lại ghét bỏ Đặc Luân Tô như vậy?”

Sau lưng truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Lý Trác Vân quay đầu lại.

Lệnh Mạn đi từ trong vườn hoa ra, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên khuôn mặt cô.

Vàng dương ấm áp nhất thời khiến thần trí con người ta ngẩn ngơ.

Lệnh Mạn đi tới bên cạnh, cười nói: “Đặc Luân Tô nhà tôi dù gì cũng là giống chó Ngô Ngạn Tổ nuôi, cậu cho nó chút mặt mũi có được không hả?”

Lý Trác Vân khịt mũi coi thường, không phản bác lại.

Lệnh Mạn nói tiếp: “Sao đột nhiên lại về? Cũng chẳng thấy báo trước gì cả.”

Lời này nghe qua có chút kỳ quái, Lý Trác Vân nói: “Đây là nhà tôi, tôi muốn về thì tôi về.”

Lệnh Mạn nói: “Ý tôi không phải như vậy, chỉ là hôm nay dì Trần xin nghỉ, mẹ tôi với bà ngoại cũng ra ngoài rồi, tôi sợ cậu lại phải ăn đồ tôi nấu.”

Lý Trác Vân cảm thấy chuyện đó chẳng có gì: “Vậy cũng tốt, để tôi ném thử xem tài nấu nướng của cô đến đâu.”

Tùng có một quãng thời gian Lệnh Mạn si mê cuồng nhiệt với việc nấu ăn, mỗi ngày đều cố gắng tìm tòi nghiên cứu ra những món ăn mới để nấu cho Liên Tĩnh, nhưng rồi niềm đam mê đó cũng dần dần sứt giảm.

Hôm nay cô giờ món nghề cũ ra, nấu cho Lý Trác Vân mấy món sở trường của mình.

Lý Trác Vân ngồi trong phòng khách vừa chơi điện thoại vừa chờ đợi.

Hai tiếng sau, Lệnh Mạn đeo tạp dề ra khỏi bếp, trên tay bung từng món từng món ăn còn nóng hổi ra đặt trên bàn.

Bốn món mặn một món canh, hết sức phong phú.

Mùi thơm của canh hành tây thịt viên xông vào mũi, dường như cái giá lạnh của mùa đông cũng bị xua tan bớt, trở nên ấm áp hơn.

Lệnh Mạn xếp bát đĩa cho hai người.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cô ngồi xuống vỗ tay: “Có thể ăn rồi.”

Khác với mọi ngày, hôm nay không có người giúp việc đứng bên cạnh phục vụ, Lý Trác Vân cảm thấy căn biệt thự trông trải này cuối cùng cũng có chút không khí của những gia đình bình thường.

Lệnh Mạn gấp một miếng thịt bò xào vào bát Lý Trác Vân: “Ăn thử món này xem.”

Lý Trác Vân cúi đầu cắn một miếng, nhai kỹ nuốt chậm.

Mấy giây sau, anh kinh ngạc nhưn mày vui vẻ.

Thịt bò này không dai không chín quá, vừa đúng khẩu vị, xuyên tiêu cay nồng không hề át đi hương vị vốn có của thịt bò, rất tươi mới và ngon miệng.

Không nghĩ tới Lệnh Mạn lại có tài nấu nướng như vậy, món ăn này còn ngon hơn cả món dì Trần nấu.

Ăn một miếng chưa đủ, Lý Trác Vân lại tự mình gấp thêm miếng thứ hai.

Lệnh Mạn thấy anh ăn không ngừng, cố gắng kìm nén vẻ mong chờ trong giọng nói của mình: “Ăn ngon không?”

Ngay sau đó Lý Trác Vân lại gấp miếng thịt bò thứ ba, vừa ăn vừa nói: “Tạm được.”

Tuy ngoài miệng nói “Tạm được” nhưng trong lòng anh đã cho cô 100 điểm.

Ăn xong thịt bò, Lý Trác Vân không chờ được nữa, chỉ muốn mau mau nếm thử những món ăn khác.

Đậu hũ ma bà ăn ngon.

Sườn kho ăn ngon.

Ngay cả món ăn đơn giản nhất như trứng xào cà chua cũng có một phong vị khác.

Lý Trác Vân vô cùng kinh hỉ, mấy món ăn này đều rất hợp khẩu vị của anh.

Sau khi quan sát Lệnh Mạn gần ba năm trời, Lý Trác Vân đã đúc kết được rằng, mọi công việc nhà cô đều thành thạo, tài nghệ nấu ăn cũng cao siêu, sau này nhất định sẽ là vợ hiền mẹ đảm.

Khoan đã.

Lý Trác Vân bị chính mình dọa sợ hết hồn.

Tại sao đột nhiên trong đầu anh lại nảy ra cái suy nghĩ như vậy chứ?

Không biết điện thoại của ai để trên bàn rung lên hai cái, kéo Lý Trác Vân đang trầm đầu tranh tư tưởng trở về với thực tại.

Lệnh Mạn cầm điện thoại lên, sau khi đọc tin nhắn thì nụ cười trên mặt trở nên âm đạm.

Lý Trác Vân hỏi: “Sao vậy?”

Mãi lâu sau Lệnh Mạn mới phản ứng được, thấp giọng nói: “Không sao.”

Lý Trác Vân cảm thấy mọi thứ không đơn giản như vậy, anh truy hỏi: “Là Liên Tĩnh sao?”

Lần này thì Lý Trác Vân liệu sự như thần cũng không đoán trúng, Lệnh Mạn lắc đầu: “Không phải.”

Lý Trác Vân vẫn cứ đinh ninh chuyện này có liên quan đến Liên Tĩnh, trong nháy mắt khẩu vị ăn uống của anh biến mất, đặt đĩa xuống, đứng dậy muốn ra ngoài: “Để tôi đi tìm hần ta.”

Lệnh Mạn vội vàng kéo anh lại, lo lắng nói: “Thực sự không liên quan gì đến Liên Tĩnh, là chuyện của tôi thôi!”

Lý Trác Vân quay đầu nhìn cô: “Chuyện gì của cô?”

“...” Thế nhưng Lệnh Mạn lại rơi vào im lặng. Không tài nào nói nên lời.

Lý Trác Vân đợi nửa ngày cũng không thấy cô mở miệng.

Anh rất ghét cái cảm giác bị gạt ra ngoài thế này.

“Được, cô không muốn nói thì thôi.”

Mặc dù Lý Trác Vân nói không ép cô nhưng ánh mắt lạnh như băng của anh đã cho thấy nếu cô không nói với anh thì sẽ có hậu quả gì.

Thế nhưng Lệnh Mạn thực sự không biết làm sao để mở miệng.

Bất kể nói thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn là chị của anh, những khó khăn của cô khi bước vào xã hội không nên để người em trai như Lý Trác Vân phải lo lắng.

Nếu như có thể, cô hy vọng mình sẽ chỉ vĩnh viễn mang lại cho Lý Trác Vân nguồn năng lượng và sự khích lệ.

Huống hồ ai lại muốn kể cho người khác biết sự vô năng của bản thân chứ?

Từ sau khi đóng cửa khách sạn, Lệnh Mạn vẫn luôn rảnh rỗi ở nhà chăm sóc bà ngoại.

Suốt thời gian đó, những bất an lo lắng trong lòng cô ngày một lớn lên.

Cô cũng sắp ba mươi tuổi rồi, nhưng lại chẳng có lấy một nghề nghiệp ổn định, cô tuyệt đối không muốn trở thành một người vô công rồi nghề, chỉ có thể sống dựa vào người khác.

Lệnh Mạn quyết định phải tìm một công việc đàng hoàng, nhưng bản thân cô lại chẳng có bằng cấp gì.

Mấy ngày nay cô giầu Hạ Vũ nộp hồ sơ cho vài công ty, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều bị từ chối.